

LBRIS | MIHAELA PERCIUN We know books

RĂUTATEA RĂUTĂȚILOR

EDITURA
PRUT

Preludiu

3

Desenul

7

Bârfe

70

Plicul

131

Trădare

193

Preludiu

Daravela demară în forță odată cu intrarea în scenă a păduche-
lui. Unul pipernicit, prăpădit, rătăcit prin hainele mototolite, dez-
brăcate, aruncate, boțite, călcate în picioare și iar îmbrăcate. Când
acel păduche, flămând și chinuit ca vai de el, gata în orice clipă
să-și dea ortul popii, dacă păduchii ar fi avut popă, măcar și unul
tuns... când era gata să cadă în bot, că nici bot nu prea avea, bietul
de el... gata să se prăbușească de pe piciorușele-i firave, tocmai șase
la număr... uite în cea din urmă clipă, îl trăsni în moalele capului
norocul cel mare: simți pământul sub picioare, că nici pământ nu
era! Era o pielicăcă căldică, ba chiar fierbinte. Înfierbântată bine.
Fericire mare îi pică pe cap. Și îl turti! Nu era timpul să se vaiete,
ci să profite de tempestivul moment. Însetat și înfometat, fără tă-
gadă, ca un nesimțit ce nu părea a fi, se înfipse în ea. De unde să
bănuiască, dobitocul, că o face cu brutalitate? Protagonista noas-
tră, cea cu pielicica albă, sări în sus ca electrocutată. Luată prin sur-
prindere – mai să țipe de durere. Cu greu se abținu să nu răcnească
sau să înjure. Nici să se scarpine, nici să se vaiete nu-și permise. Că
nici să-și dezvăluie simțirile dureroase în prezența unui bărbat de

care, aproape pe față, era interesată. Și amuți. O înghiți, cum ar veni, în tăcere!

Păduchele nostru, prostul de el, neînțelegând că soarta îi oferise șansa să se oploșească în cel mai sacru loc, unul plin de dulțețurile vieții, izvor inepuizabil, mereu căutat și gustat cu aviditate de toți nesățioșii și însetații, se încleștă mortal de primul floc. Instinctiv. Să nu mai fie aruncat din barca vieții îmbelșugate!

Iată așa, fără să-și urmărească scopul și predestinarea naturii lui păduchioase, se îmbătă de fericire, trăgându-și seva dintr-o piele fină, mustoasă, nu chiar tânără, dar senzuală. Da, anume senzuală! Și ar fi mustăcit și el pe sub mustață, dacă ar fi avut-o și dacă ar fi bănuit cu cine avea să-și ducă anonima simbioză (total parazită) la un bun și firesc sfârșit. Cel mai mult avuse de suferit tot el, păduchele, dar și protagonista noastră – Nona Anghelescu – care trăia într-o perpetuă așteptare a surprizelor, de mult rezervate de soarta-i vitregă pe alocuri și mai puțin vitregă prin alte locuri...

Tăinuindu-se și ascunzându-se temeinic sub niște floci îndesiți, exemplarul rarism de păduche pubian își reveni din starea de slăbiciune emoțională, se dezmoț și, îmbătat de euforia infiltrată cu doza de alcool asimilat cu sângele Nonei, din care se înfruptase cu nesaț, se trezi amețit de-a binelea de viața tumultuoasă în care pica-se fără voia lui, în imensa larghețe oferită de pielicica caldă și albă! Și, ceea ce contează! – fără vreun concurent prin preajmă.

În lipsa rivalilor, uiți de vigilență.

Iată cum și iată de ce își permise să se desfete nestingherit, să guste din bucuria vieții lui mărunte și prea pline, dar încă neîmplinite! Apoi, ca un adevărat stăpân ce se considera, purcese să cucească noi teritorii. Cât să mai stea pitit într-o expectativă incertă? Cât să-și mai oprime vrerile?

Și, cu o nonșalanță de invidiat, începu să-și croiască drum spre noi orizonturi. Încercând să cuprindă necuprinsul, gesticula avan.

LBRIS

We know
books

Își destinsese toate lăbuțele și se văzu în fața unei adunări. Probabil și această halucinație fusese sorbită cu sângele Nonei. Cum să se abțină, cum să nu râvnească la un public numeros, la o audiență sporită?

Lasă-l tu să gesticuleze... dar de ce s-o facă cu toate cângile, adică lăbuțele? Fie, piciorușele... Cu toate șase odată?

Nesimțitul se erijă și chiar se simți șef. Stăpân!

Atâta i-a fost dat! Să vezi ghinion! Nici să-i treacă prin capul lui blegit ce vijelie de prurit stârni pe pielicica fină a Nonei! Mâncărime intensă, aspră, dură. Mai să fie strivit, sugrumat, decapitat de unghiile cu extensii, bine ascuțite și date abundant cu oją în două culori. Nona scoase mâna dintre craci, își admiră noua manichiură, care o clipă în urmă i-a produs senzația plăcută de ușurare. Una efemeră. Păduchele înțelese că-i bâja, că e cazul să fie mai atent pe unde calcă... și se liniște. Temporar.

Nimic mai statornic decât temporarul.

Fript la lingurică de focul dezlănțuit al foamei, care-l îndemna fără ocolișuri să-și pună stomacul la cale, păduchele catadicsi să se mai îndulcească nițel din sângele oxigenat al Nonei, căci noile proenituri ce încă nu văzuseră lumina zilei îl împingeau brutal dinăuntru, nerăbdătoare s-o vadă. Lumina zilei. Cum să-și înăbușe, cum să-și anihileze natura reproductivă, dacă nu printr-o masivă depunere de lindini!? Și purcese în liniște la răsădirea, fir cu fir, a oușoarelor lui scumpe. Grijă mare pentru viitoarele generații!

Noaptea, ca nu cumva să-și deranjeze gazda, să nu-i zgândărească suspiciunea aflată în mare liniște sufletească, se puse gospodărește pe procreare. Cu migala giuvaiergiului, implanta filigran oușor lângă oușor, exact la un milimetru de rădăcină. Cu abilitate de acrobat executa salturile mortale de pe un flocc pe altul. Sânguincios de felul lui, reuși în scurt timp să-și plaseze o nouă generație

într-un areal propice. O muncă pe cât de istovitoare, pe atât de rodnică. Uite așa, în vreo două săptămâni, se făcu și el stăpân. Șef! Se proclamă *nacealnic*, stăpân pe un întreg colectiv de paraziți, de indivizi rebeli, aidoma gazdei lor. Dornici să exploreze împrejurimile, au avansat până la tâmpile. Unii – chiar până pe frunte!

De ce oare păduchii se zbat să ajungă în fruntea frunții?

„Nu există oameni răi,
există oameni nefericiți.”

Mihail Bulgakov

1

– Potolește-te! Nu mai insista! Te rog!

– Iar eu te rog să mă asculți, pentru că nu inventez nimic! insistă Nona.

– Bine, te ascult, dar... te rog, n-o mai lua de la capăt! Mă plictisești.

– O fac doar ca să-ți dai seama de gravitatea situației!

– Am priceput! rosti Andrei și se ridică de la masă. Vădit șocat de cele auzite, nici nu-și terminase micul dejun. După câteva secunde adăugă iritat:

– Toate astea de la cine le-ai auzit? Poate vîi și cu argumente...

Nona își luă o scurtă pauză, iar Andrei se îndreptă nervos spre geam. Se întoarse brusc, își luă ceașca de cafea și se așeză în fotoliu, locul lui preferat de când se mutaseră în casa din suburbia orașului. Peisajul de dincolo de geam îl liniștea. Îi plăcea să-și admire și curtea cu așa-zisa livadă – câțiva pomi sădiți cu mîna lui. Azi cântărea cum să evite o nouă ceartă cu Nona. Abia se împăcaseră.

Umblase bosumflată o zi și o noapte. Nu era cazul s-o enerveze, dar nici să-i accepte divagațiile. Se văzu impus să-i replice:

– Chiar nu văd un motiv serios să te împotrivești acestei căsătorii. Ce argumente mai ai? Pune-le pe tapet! Te ascult.

– Mai argumente decât astea?... E purul adevăr!

– Prea le-ai răsucit...

– Exact ce mi-a povestit Dorina. Inițial și eu am zis că-s povești de speriat copiii. Dar n-am motive să n-o cred. La ce bun să-mi inventeze istorii neverosimile? N-am tras-o de limbă... Nu-ți imaginezi ce greu mi-a fost s-o ascult... dar și mai greu – s-o compățimesc... chiar dacă știam... ba și tu știi ce mizerabil a fost Tim! Sau ai uitat? Nimic din ce mi-a povestit n-o favoriza. Ba i-am și spus că a fost o proastă! Proastă tare, altfel nu l-ar fi suportat atâția ani! Se cam șifonase de la vorbele mele, dar mi-a dat dreptate.

– Și ce ți-a mai spus? Concret.

Nu-i plăcea Nonei să se aprofundeze în chestiuni ce n-o vizau direct. Le trecea pe lângă ureche. Nu se încărca de *energia lor negativă*. Durerea altuia nu te prea doare. Lipsa empatiei era o trăsătură a Nonei. Și nu doar a ei! O ascultase impasibilă, pentru că n-avea unde să se ascundă. Dorina îi povestea, iar gândurile Nonei zburdau în altă parte... Mima că-i marcată și chiar afectată. O oripila smiorcăitul repugnant al amicei. Cum să-i șteargă lacrimile? Nona s-o compățimească? Detaliile insignifiante erau uitate imediat. Să fi știut că va avea nevoie de ele pentru a-l convinge pe Andrei, ar fi fost mai atentă, și-ar fi făcut notițe. Iat-o în impas. Chițibușurile și fleacurile care o enervau atunci acum ar salva-o. N-are argumente. N-are! Ține minte doar cum își afișase o compasiune seacă de care și ea se miră. Una actricească. Pe cât îi permise talentul neexplorat.

Asta era Nona.

– Nu le mai țin minte pe toate... că n-a fost ieri. Și ți-am povestit în detalii la sosire, că mă umfla pe dinăuntru, abia așteptam să-ți vorbesc despre ei... Nu știi dacă aș fi îndurat ceea ce îndurase Dorina. Și... Chiar nu ții minte cum Dorina nu găsea cuvintele potrivite să-ți mulțumească pentru acea vacanță? Ai scos-o din infern pentru două săptămâni... Le-ai uitat și pe astea?

– Pe bune? Nu-mi amintesc. Am făcut-o de dragul tău, nu de dragul ei.

– Și nu te-a afectat istoria ei?...

– Nu țin minte... probabil nu... nu prea.

– Indiferența ta nu mă surprinde. De ce mă mai mir? Admit că mi-au scăpat unele amănunte, dar esențialul l-am memorat... așa ceva nu se uită...

– Măi să fie! Ce memorie!

– Nu persifla, te rog... Ceea ce m-a mirat e că se căsătorise cu băiatul râvnit de toate fetele. A nenorocit-o marea ei dragoste, căci fericită n-a fost nicio zi.

– Ei, da! Chiar nicio zi?

– Aproape... I-a făcut doi copii, iar el a continuat să-și bată joc de ea...

– De ce a răbdat?

– Păi... El... orgoliosul – nici să audă de divorț... Mișelul și hapșanul visa să scape de ea, dar fără partajare.

– Sincer? Vag, foarte vag încep să-mi amintesc. Recunosc, n-am crezut o iotă din povestea asta. Presupui că te cred acum? Cică a vrut s-o otrăvească!? Bazaconii! Dacă a vrut... de ce n-a otrăvit-o? Reiese că doar a speriat-o. Dacă avea de gând să scape de ea, o făcea, nu se juca.

– Uite cum ești! Surd! Nu auzi țipătul durerii? Nu vrei. Evident, pare incredibilă povestea cu mercurul, dar... Nu te uita așa, înțeleg mirarea ta... să mă fi văzut pe mine ce mirată am fost de povestea ei... Dorina încerca să mă...

– Nu-mi imaginez cum... Nu-mi imaginez!

– Simplu! I-l punea în mâncare, direct în farfurie.

– Și ea nu vedea? Curate prostii!

– Se certau zdravăn, nu-și vorbeau cu lunile... Și hop... vine de la serviciu... iar Tim o invită la masă... Dorina, bună la inimă... se bucură... de parcă nu s-ar fi întâmplat nimic. Cum să-l refuzi, când abundă de bunăvoință? Dornică de pace, putea să-l refuze? Ca o naivă ce era, credea că poate i-au venit mințile la loc. Își spală mâinile... iar el îi aranjă și scaunul, nu doar farfuria aburindă, împănată cu mercur.

– Și atât?

– Atât! De dormit tot nu dormeau împreună. Nu te întrebi de ce? Iar sănătatea i se șubrezea pe zi ce trecea. Se trezea noaptea de rău de stomac, alerga să vomite... dar nu reușea. Doar când s-a aplecat mai tare, direct în cadă... a vomitat tot ce mâncase, iar cu alimentele îi țâșni și o bilă grea. Căscase ochii de mirare: nu înțelegea cum de înghițise un rulment? Era cât o cireașă, verde-sidefie și foarte amară.

– Lasă-mă, te rog, cu brașoavele tale! Așa ceva nu poate fi mâncat cu lingura. Noi vorbeam despre fiica noastră, dacă ai uitat.

– Oi fi eu uitucă, dar aceste amănunte le-am auzit de la viitoarea ei soacră... și asta mă sperie... înțelegi ce vreau să spun?

– Și? A vrut s-o otrăvească, admit... Ce a urmat?

– Lasă ironiile! Se mai știe că Dumnezeu nu bate cu bățul – în scurt timp, Tim își înmormântează unicul frate. Ți se pare o simplă coincidență? Acela se otrăvise accidental. Confundase sticla de rachiu cu cea de erbicide. Îți imaginezi? După petrecere, sticlele cu ce mai rămăsese în ele fură duse în beci... Probabil, moartea fratelui l-a oprit să-și realizeze planul diabolic. Pentru un timp. Apoi a molestat-o, a lovit-o și cu picioarele.

– Gândește-te și tu: cum poți înghiți un rulment?

– Măi Toma necredinciosul! Am întrebat-o... L-a simțit cum i se rostogolea, a căscat ochii și l-a văzut... l-a strâns într-un pahar... ca să-l ducă la expertiză... sau mai știu eu ce... și era greu... cu luciu de oglindă...

– Atunci cum..., vru să întrebe Andrei, dar Nona îl întrerupse.

– Se cunoaște, mercurul este un metal lichid, cu o structură romboedrică, unde fiecare atom este înconjurat de alți șase... care se atrag și formează o sferă perfectă!... înțelegi cum? Exact rulmentul vomitat! ținū Nona scurta prelegere din chimia neorganică.

– Nu putea să-și pună singură mâncarea în farfurie?

– Vezi?! Tim, care nu era în stare să facă o salată, hop, na! mâncare din carne cu cartofi... chipurile, de dragul împăcării!

– Da, de ce nu?...

– Și toate astea – după ce ea îi înaintase divorțul.

– Și ce? Amărăciunea i s-a acumulat în stomac?

– Inițial, nici ea nu și-a dat seama de ce-i venea să vomite anume nopțile... Nu mă mai întrerupe! Te miri și mă suspectezi de minciună, de parcă nu l-ai cunoaște! De parcă n-ai ști ce se ascunde sub masca evlaviosului de Trofim Butuc! Dorina nici nu mi le-a destăinuit pe toate... Nu inventez nimic! Ce interes avea să mă mintă?

– O-o! Fă-mi, te rog, un ceai de mentă, o rugă Andrei, intenționând să se abată de la tema neplăcută.

– Mentă? După cafea?

– Simt că-mi pierd mințile. Pe unde o fi? Cu ce se ocupă? întreabă el, ros de curiozitate.

– Nu știu... Ce vrei de la un bețivan, care și-a irosit zilele terorizându-și familia?

– Nu părea nebun. Mi-i greu să cred.

– Nu, nici mie nu mi-a părut nebun sau sărit de pe fix. Argumentul meu e foarte serios: nu vreau ca fiica mea să intre în familia

lor! Nu vreau să încapă pe mâinile fiului lor, chiar dacă suntem prieteni, chiar dacă pare băiat bun.

– Îmi place băiatul. Îl cunosc de ceva vreme, apropo, oare nu tu mi l-ai recomandat? Ai uitat?

Nona ținea minte. Prea bine ținea minte. Să fi vrut să uite, să fi fost scoasă din toate mințile, că n-ar fi uitat. A încercat. Nu i-a reușit. Și nu-i va reuși vreodată. Avea cine-i aminti.

– Cred în prima impresie... am înțeles că Nelu-i băiat bun! Foarte bun! Frumos, bine făcut, educat! Niciodată nu m-a decepționat. Ba să știi că mă gândesc să semnez cu el un contract de angajare permanentă... cu perspectivă clară de avansare. Să-l pun în fruntea agenției. Asta după nuntă, bineînțeles. Sincer să fiu, am cam obosit, m-am săturat să trag în plug. Vreau să mă relaxez și eu. Tu ai mai călătorit, iar eu am mucezit în agenție. Doar pe baricade. Uneori e cazul să privești în urmă, să vezi ce brazdă lași și, dacă nu-ți place, să-ți corectezi traiectoria. Cred că sunt la etapa în care trebuie nu doar să-mi corectez traiectoria sau să-mi modific parametrii coordonatelor, ci și...

– Ce ai spus? Am auzit bine? Cum să-i lași agenția? îl întrerupsese Nona.

– Da, anume asta, să-i...

– Cum adică?

– De ce nu? Păi... dacă se căsătorește cu Delia, mi-ar fi ca un fiu.

– Nu-nu! Uite-l fiul tău, și Nona arată cu degetul spre etajul doi, spre camera lui Micu. Crește! Are opt ani împliniți... Lui – da. Lui poți să-i lași totul.

– De ce vorbești așa? Doar și Delia...

– Oare degeaba ți-am povestit mizeriile lui Butuc? Mă sperie moștenirea lui genetică! Nu te temi că banul nemuncit îl va debusola? Nu crezi că-i poate schimonosi percepția valorilor? Cu taică-său exact asta s-a întâmplat. Pe timpul sovieticilor, părinții